

Trong cuộc sống luôn ở thế yếu nên khi vợ sinh con, tôi đặt tên cháu là Thế Mạnh. Chỉ tiếc ít lâu sau, vợ tôi ra đi vì căn bệnh hiểm nghèo, tôi vò vố nuôi con.

Tôi là nhà báo, luôn trên đường công tác, may mà Thế Mạnh ngoan, học rất giỏi, đặc biệt say mê công nghệ thông tin.

Giữa đêm khuya, chỉ một âm thanh kì lạ trong thình không cũng đủ hấp dẫn Thế Mạnh vào thế giới kì ảo xa xăm...

Một hôm đi công tác về, được cô Hạnh hàng xóm cho biết: Mạnh bỏ nhà đã hai ngày nay, chìa khóa gửi cô.

Mạnh đi đâu? Làm gì?

Đạo này, trên báo chí thấy xuất hiện một vài chuyện lạ từ mục “Rao vặt”.

Đây là một thí dụ:

“Tìm người lạc.

Anh thợ lò Hin-đi bị lạc ngày 17 tháng Sáu.
Cao 2,7 mét, nặng 86,15 kg. Không mặc quần áo.
Đặc biệt có nước da mầu xanh ánh thép.

Ai nom thấy xin giữ lại và báo ngay về Trung
tâm luyện thép SCI hoặc Viện nghiên cứu tự động
Trung ương OCI - Niu Đê-li - Ấn Độ”.

Khi đọc mẩu tin này, dễ nhận ra đôi nét không
bình thường của người bị lạc chẳng phải ở chỗ cao
quá khổ hoặc nặng hơn hộ pháp, chỉ riêng việc Hin-đi
“không mặc quần áo” có thể đi tới kết luận: anh thợ
lò này mắc bệnh tâm thần.

Nhưng nếu đọc giả có quan tâm tí chút về khoa
học sẽ dễ suy luận. Viện nghiên cứu tự động Trung
ương OCI và Trung tâm luyện thép SCI, phải có một
chút dính líu gì đây.

Với sức nặng gần một tạ, lại thêm hai đặc điểm
“không mặc quần áo” và “da xanh ánh thép” độc giả
tinh ý có thể đoán ra: đó là người máy.

Đúng thế!

Hin-đi là một sản phẩm mới nhất của OCI thiết
kế theo đơn đặt hàng của SCI.

Ở trung tâm luyện thép rất lớn gần như tự động
hoàn toàn này đang cần một người máy ở thể hệ

thứ chín: ngoài việc chịu đựng nhiệt độ cao còn có khả năng đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Hin-đi là một sản phẩm tương đối hoàn chỉnh nhưng còn đang ở dạng thử nghiệm, chưa thể công bố được.

Vì vậy các nhà bác học Ấn Độ đã báo cơ quan giám sát, cho phong tỏa suốt dọc biên giới, hải cảng, sân bay nhưng đều không thấy dấu vết Hin-đi.

Còn nếu như anh ta đi lạc ngoài phố, việc giữ lại chắc cũng không khó khăn lắm dù anh cao lớn, đáng lực sĩ, với quả đấm thép có thể đập bẹp ô tô và nhấc bổng một chiếc xe tải năm tấn thật dễ dàng. Theo yêu cầu của OCI, cảnh sát chỉ có quyền bắt sống dù Hin-đi chống trả quyết liệt.

Trừ khi có lệnh khẩn cấp mới được phép bắn Hin-đi trong trường hợp phạm pháp quả tang: tử dụ vượt biên trốn ra nước ngoài.

Đọc xong mẫu “Tìm người lạc” này, không hiểu sao ngay từ phút đầu tôi đã có cảm giác là anh thợ lò - người máy Ấn Độ này, trước lúc tẩu thoát, đã đọc rất nhiều truyện tình báo, học cách hoạt động đơn tuyến, giữ bí mật tuyệt đối, đánh lừa được cả mạng lưới cảnh sát Ấn Độ.

Khác hẳn với sự tuyên truyền rùm beng về một thành tựu mới nhất nào đó trong khoa học kỹ thuật ở Mỹ cũng như ở Nhật, sau khi Hin-đi ra đời, Viện nghiên cứu tự động Trung ương OCI Niu Đê-li - Ấn Độ

đã giao thẳng “sản phẩm” của mình cho Trung tâm luyện thép, dưới sự bảo vệ trực tiếp của cơ quan cảnh sát.

Đại tá cảnh sát Bi-hai vốn là giáo sư tiến sĩ Vật lý đứng đầu cơ quan này ý thức được rõ ràng vai trò của Hin-đi nên đã sớm bố trí một mạng lưới bảo vệ khá chặt chẽ.

Ngoài số nhân viên của SCI ra còn có người của Bi-hai tạo thành ba vòng vây. Ở ngay nơi làm việc của Hin-đi đã đặt ba máy quay phim cực nhỏ để theo dõi.

Do có “cấy” sẵn một máy phát báo động trên người nên chỉ cần Hin-đi rời khỏi chỗ làm việc năm mét thì tất cả đám cảnh sát - kể cả bảo vệ của Trung tâm luyện thép SCI cũng đều nhận được tín hiệu khẩn cấp.

Chỉ có sau này tình cờ qua trao đổi tâm sự giữa Hin-đi với một thợ lò - người máy khác ở Mỹ tên là Tôm-xơn, tôi mới nắm được vấn đề.

Thì ra sau khi nhận được bức điện mật của TĐH (ba chữ viết tắt này sẽ được giải thích ở đoạn sau), trước lúc trốn Hin-đi đã tính toán tỉ mỉ tới năm phương án khác nhau, cuối cùng phải áp dụng phương án thứ tư khi xảy ra sự cố bất ngờ.

Hin-đi thừa biết nơi làm việc vắng bóng người này, anh vẫn bị những “con mắt” bí mật theo dõi chặt chẽ.

Trước lúc trốn, gần như cùng một lúc, anh vô hiệu hóa mấy máy quay phim báo động trong người.

Xỏ chân vào đôi giày lấy từ trước của một anh bảo vệ trẻ, Hin-đi bước giật lùi gần tới cổng thì bất ngờ phát hiện ra một số nhà luyện kim nước ngoài đến thăm, Hin-đi vội nhảy lên chiếc xe gíp vừa lái vừa tự tháo khớp, chia cơ thể ra làm ba phần: tứ chi giấu rải rác ở bốn thùng rác, mình giấu một nơi, cuối cùng để đầu rơi xuống một cái hố đựng xỉ thép cùng phế loại.

Trước khi “từ trần”, Hin-đi đã kịp trao sơ đồ nơi giấu cơ thể mình cho một thợ hót rác - người máy.

Anh này có nhiệm vụ hót Hin-đi ra khỏi nhà máy, trút vào một bãi thải và báo cho một chủ hãng chuyên mua sắt vụn, của Trung tâm luyện thép SCI.

Người chủ này trên danh nghĩa xuất phế liệu sang Nhật đã vui những bộ phận cơ thể Hin-đi trong đồng sắt thép vụn rót vào lòng một chiếc tàu biển.

Giữa biển khơi mênh mông vào một đêm trăng mờ, Hin-đi đã tự lắp ráp và... sống lại. Rồi sau đó, mọi việc xảy ra rất đơn giản: từ hải phận quốc tế này, một con tàu vũ trụ bí mật đến đón Hin-đi rời khỏi Trái Đất.

Qua một số báo chí tài liệu nước ngoài, riêng một ngày đó, tôi mới tổng kết được: trên Trái Đất đã xảy ra biết bao điều lạ, nhưng tựu trung vẫn chỉ là một vấn đề.

Trước hết, tại nhà máy điện nguyên tử A-bra-ham Lin-côn ở bang Đa-kô-ta có anh thợ lò - người máy Tôm-xơn trốn khỏi nước Mỹ.

Tại Nhật, anh thợ lái tàu - người máy Na-ka-ta đã đột nhiên rời khỏi đầu máy, bỏ lại cả đoàn tàu chờ hàng hóa trên đoạn đường sắt từ Tô-ky-ô đến Ky-ô-tô.

Vẫn ngày 17 tháng Sáu hôm đó, một thợ mỏ - người máy đang khai thác kim cương dưới lòng đất ở hầm mỏ gần thành phố Giô-ha-ne-xbơc ở Nam Phi tự nhiên bỏ trốn, hai ngày sau, cảnh sát mới tìm thấy xác ở gần một sân bay quốc tế.

Tại bờ biển Ác-hen-ti-na, một thợ lặn - người máy tên là Rô-đri-ra chuyên mò ngọc trai và vớt xác tàu đắm dưới đáy biển đã mất tích.

Cách đây không xa, ở ngoài khơi mười hải lí về phía Đông Nam, năm thợ lặn - người máy trong một kíp thợ chuyên dựng dàn khoan thăm dò thềm lục địa ở Ác-hen-ti-na cũng mất tăm.

Kĩ sư trưởng - người máy Ni-can-xơn đã rời bỏ nhà máy chế tạo mìn, thuốc nổ ở ngoại ô Xtốc-khôm, Thụy Điển định bay sang Na Uy nhưng đã gặp nạn trên đường bay giữa biển.

Ba thợ điện - người máy làm việc tại xưởng sản xuất a-xít ở I-xra-en đã trượt chân rơi vào một hầm a-xít đậm đặc.

Hãy tạm sơ sơ điểm lại một vài mẫu “Tìm người lạc” hoặc “Bỏ trốn” trên một số tờ báo hôm đó, không tính đến những vụ tự tử xảy ra trong ngày, tức thì hàng loạt câu hỏi sẽ được đặt ra: Tại sao những “người” này